

אריה גלאון

שבת שלום, שמי לודוויג קוגלמן שהחליף את השם לאריה גלאון – משום שיש לי גם אח כאן ששמו הנס יוחנן קוגלמן ואשתו שולמית קוגלמן. אשתי שמה שלומית קוגלמן וכל המכתבים שמגיעים אליהם זה קוגלמן והמכתבים שלנו גלאון, לכן שיניתי את השם לעברית.

אני נמצא במעין 50 שנה ואספר קצת על ההובי שלי. כנראה שירשתי את אהבת בעלי החיים מאבי וסיפוריו זה התחיל מכך שכל שנה הייתי מבלה הרבה זמן אצל הסבתא שלי ואצלה היה תמיד גם כלב וגם חתול ואהבתי מאוד לטייל אתם וזה הסתדר כך שסבתא היתה בראשונה, אני השני ואחר כך הלכו הכלב ואחריו החתול – כולנו בשורה עורפית.

שולמית: תספר קצת על הסביבה הכפרית בגרמניה איפוא שגרתם. אריה: זו היתה סביבה כפרית מאוד ציורית. שמה של הסבתא היה נטהיים, הם גרו שם החל משנת 1946, אלף שנה כמעט, דבר שהוכח בספר יוחסין, נוסף לזו היה שם נחל בשם נטה והם הוסיפו לזה את השם היים – כלומר הבית, ש"א הבית ע"י הנחל "נטהיים".

סיימתי את 11 שנות לימודי ועקב המהפכה בגרמניה, לא יכולתי להמשיך אבל הלכתי ללמוד בבית מסחר גדול ומשם נשלחתי לבית ספר גבוה למסחר, אלה היו לימודים לפני הצהרים ואחה"צ עבדתי שם. זה היה עד שנת 1935 מכיוון שהעסק היה לגמרי ארי עברתי אז להכשרה ל"אלט גרבה" – אספר על אפיזודה קטנה. הכלב האחרון של הסבתא שמו היה נלי וכשבאתי להכשרה היה שם כלב ששמו היה טרוי, היתה שם בחורה ששמה היה נלי ומכיון שקראתי לכלב מרוב אהבתי לשם גם כן נלי, חשבו שאני רוצה ל"התחיל" עם אותה בחורה. כאשר חיסלו את החווה עברתי לגידול סוסים באחד הכפרים על יד ברמן, למשך חצי שנה בערך. בשנת 1936 עליתי לא"י. הגעתי לכפר בילו, ובין כל מיני עבודות אחרות גם הייתי עגלון. עבדנו בפרדסים ואחת העבודות היפות היתה להוביל ירק מתחנת הנסיונות בקוביבה בנס ציונה לתחנת הנסיונות ברחובות, מרחק של בערך שעה.

הפרידות היו נהדרות ושמותיהן היה בובה ואגון. כשעברנו למעין צבי היינו קרובים לתחנת הרכבת ונוסף לעבודות אחרות לא מצאו שוב עגלון יותר מתאים ממני נהגתי בפרדות, הפעם שמן של הפרדות היה זריזה והיטלר. את זריזה קניתי אני בעצמי במפרץ חיפה והיטלר היה כמו שמו באמת! פעם עבדנו בבנימינה ובמקום להגיע לבנימינה, הפרדות סחבו אותי בחזרה לתחנת הרכבת למטה, ולא הגענו לעבודה.

כאשר היינו כבר במעין צבי רצו לשלוח אותי ללמוד אילוף כלבים אצל ד"ר מנצל במפרץ חיפה, אכן אחרי הלימודים קיבלתי תעודה. זה היה בשנת 1939. היות ותמיד השקענו הרבה בבעלי חיים היה לפחות תמיד חתול אצלנו, עם כלבים היה הדבר יותר מסובך משום שהיתה בעיה של הבנה כללית לענין אבל בכ"ז היה לנו כלב בשם גדליהו במשך 6 שנים ומי שהיה יותר ידוע היתה אורפה שהיתה אצלנו 11 שנים.

עוד כמה פרטים על המשפחה, סבתא מצד אמא גרו בדנפלד וגם ברוטברן, אבל מצד אבא גרו הרבה שנים באזור טיפהולץ ע"י הנובר, אבל רק השנה שלחה לנו הארכיונרית של בילבלד תמונה מבית הקברות שם הסבים שלנו נקברו. ישלנו בבית אוספים רבים של תמונות גם של כלבים המעידים על העובדה שאנחנו מאוד אוהבים בעלי חיים. מבין כל התמונות של מאה כלבים אני אוהב הכי הרבה את הכלב הזה אשר מלווה אותי בכל יום לאן שאני נוסע בארץ ובחו"ל. הוא שומר עלי, זה הקמאה שלי. היו לנו כלבים שליוו אותנו לכל מקום והיו מחכים לנו עד שהיינו עוזבים שוב את המקום. תמונות: בית הקברות של הסבים הורים מצד סבא בכפר בדנפלד, הם היו בורסקאים וגם עסקו קצת בחקלאות. כאן העגלון הראשי – מיכאל לויין שבמקצועו היה חקלאי. התמונה צולמה ב"חומה ומגדל".

הנה הסוסים זריזה (לבנה) והיטלר. הנה אורפה הכלבה שלנו כשהיתה קטנה ושלומית מובילה אותה בעגלה של הכביסה.

תמונה של, שלומית ונדב עם הכלב הראשון שלנו גדליהו. נדב כנראה ירש את אהבת בעלי החיים והשנה הוא מסיים את לימודיו בתור וטרינר. תמונת משפחה מהארכיון עם תרצה ובעלה אילן עם הילד הראשון בשם יונתן כאשר היה בן 1½ שנה.

יש לי בבית עוד תמונות מצב על לפיל.

שולמית: תודה לאריה